

Garipliğimizin Anlamı

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (55.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'den abdest, teyemmüm, ramazan-muharrem orucu gibi temel konularını öğrendiğimiz gibi bugün öğrenmemiz gereken, bu hadisi idrak etmiş olsa idik bugünkü olayları çok daha çabuk kavrayabileceğimiz, dünyanın eksenini daha iyi takdir edebileceğimiz bir sonuca ulaşacaktık.

Hepimizin duymuş olduğu; İmam Müslim'in 145, Tirmizî'nin 2629, İbni Mace'nin 3987. hadisinden söz ediyoruz. Kaynağı itibariyle bu hadis-i şerif, Resûlullah'ın onu söylediğine dair tereddüdümüz olmayan, sahîh ve Peygamber'imize dayandığına kalbimizin mutmain olduğu bir hadis-i şeriftir.

Buyuruyor ki: "İslam garip başladı ve yine bir gün garip olacak. O gariplere müjdeler olsun."

Bilal radiyallahu anh, Ebu Leheb ve Übey ibni Halef tarafından kırbaçlandığında, gariplerin piri olduğu hâlde bir iman tadı alıyordu bundan ve en garip de oydu; kimsesiz, fakir, aç, çıplak ve kırbaç altında. Ama Allah'ı en iyi haykıran mümin oldu. Çünkü garipliğin bir müjde sebebi olduğunu anlamıştı.

Bazı hoca efendiler ve Allah'a davetçilerin bilerek ya da bilmeyerek, dünyayı cennetleştiren vaatlerde bulunmaları, büyük kurtarıcılar ve huzur içinde gelecekler söz vermelerine inanan müminler; değil garip Bilal'in müjdeler hissetmesinden, cennet ayetleri okunurken bile huzur hissedemediler kalplerinde.

Bilal radiyallahu anhin kırbaçlar altında aldığı lezzeti, ramazan gününde çeşidini Allah'tan başkasının sayamayacağı kadar gıdayla oturduğumuz sofralarda bile alamadık. Çünkü elimizdeki dünya krokisi yanlış çizildi.

Gariplere müjdesi var Efendimiz'in. Onun, desteklediği partisi iktidar olduktan sonra keyfi yerindeki Müslümanlar'a bir vaadi yok; tam aksine, "çok korkuyorum, mal ve siyaset sahibi olacaksınız da..." diye başlayan hadisleri var.

En azından yeni nesil, mümin genç kardeşlerim, Üsame'nin yeğenleri ve Asiye'nin hayranları; siz bari bu beklentisini ilahlaştırmış nesilden olmamalı ve Allah'tan başkasından bir şey beklemeyen, cennetten başka bir yerde rahat nefes alacağını düşünmeyen Üsame, Asiye olmalısınız. Emsallerinin attığı forsları atamayan ama Allah Teâlâ'dan beklentileri Arş-ı Ala'ya uzanmış, çektiği sıkıntıları gayretullaha dayanmış delikanlılar olun.

Zira yanlış beklentilerimiz yüzünden namazımızdan bile tat alamamaya, lezzetsiz namazlar kılmaya mahkûm olduk.

Efendimiz aleyhisselam, "Gariplere müjdeler olsun" cümlesini üç defa tekrar etmiş. Bunun üzerine, Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bölümden bakıyoruz ki ashab-ı kiram sormuşlar: "Kim bu garipler ya Resûlallah?" Madem ki müjdelendiler.

Buyurmuş ki: "Kalabalıkların içinde bile yalnız kalmaya mahkûm olanlardır."

Evet, herkes Müslüman ve kelime-i tevhidi herkes söylüyor. Ama bu garibim; sadece namaza daha titiz davranıyor ve tanıdığı olduğu hâlde devlet bursu-kredisi almıyor, şüpheli gördüğü için tavuk yerken bile Allah korkusunu hatırlatıyor, kalbine huzur verecek bir eş bulamadı diye evliliğini erteleyip duruyor. Sözde Müslümanlar var; ama ümmet garip, ümmetin içinde sünnet ehli garip, sünnet ehlinin içinde de bu garip tek kalmış. Tıpkı onlarca müminin içinde, dayak yiyen sadece Bilal olup müjdeye nail olduğu gibi.

Bu ümmet, bütün insanlığın çilesini çekecek bir ümmet olduğu için zaten gariptir. Hamaliyesi ağır bir ümmetiz biz. Saltanata ve devlet metaini düştüğü için eriyip gidenler de olacak ümmetin içinde. Ama onların verdiği tavizleri vermeye yanaşmayanlar, Resûlullah aleyhisselamın ve Aişe radiyallahu anhanın, Enes ibni Malik'in hassasiyetlerini muhafaza gayreti içinde olanlar garip kalacaklar. Diplomasız oldukları için itibarsız kalacaklar belki. Ya da makam arabaları olmadığı için.

Ama Allah onları görecek.

Buharî'deki başka bir hadis-i şerifte Resûlullah aleyhisselam buyuruyor ki: "Onlar öyle kimselerdir ki, 'haydi adam lazım' denince önce onlar çıkarlar. Cephenin ön kısmında onlar bulunurlar. Hep hizmette kullanılırlar ama bir gün işleri düşecek olsa kimse sormaz onları. Onlar yine yılmaz ve Allah'tan yana olurlar."

Demek ki bu ümmetin müjdeleri, ümmetin gariplerinedir. Resûlullah Efendimiz, her gittiğimiz yerin bizim olacağı, her konuştuğumuz yabancıнын iman edeceği vaadinde bulunmamıştır. Evet, er geç Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemnin adı ve bu ümmetin dini, kıl çadırlarda yaşayan göçebelere bile ulaşacak ama Efendimiz, genel bir siyasî akış olarak ağır tehlikeli günlerden de söz etmiş, ümmetinin garip günlere hazır olmasını tembihleyerek gitmiştir.

Çarşafli-peçeli-tesettürlü-feraceli bir genç kızın İstanbul sokaklarında dolaşması, hacca gitmiş teyzeleri "Kızım yapma, eziyet ediyorsun kendine" dedikleri hâlde, tıpkı Asiye nenesi gibi, "Rabbim, ben garipliğe razıyım, senden ayrılmaya razı değilim" diyen, emsalleri zekâsını harcadığını söyledikleri hâlde aklını ve zekâsını Rabbinin şeriatına vakfeden, aç-susuz kalıp kapılardan kovulmak uğruna şeriatı ve Kur'an'ı öğrenmeye ahdeden delikanlı olmak... Ümmetimizin garibi işte bunlardır ve Peygamber'i, bu garipleri ta bin dört yüz sene öncesinden bağrına basmıştır.

Şeytan, tek bir parmak hareketiyle bütün cazibeyi etrafında toplayacak bir güçle çalışıyor ama ümmetimiz, çile ümmeti olduğu için kendi doğurduğu çocuklarını bile Kur'an'ının hamalı yapmakta zorlanan anne-babalarla dinini yaşıyor. Ama Bilal de öyleydi, Ammar da, Sümeyye de şehit olduğu gün öyleydi. Yasir de ciğerleri parçalanmış Hamza da öyleydi, mızrağı sırtından yediği zaman Haram bin Milhan da öyleydi, Halid bin Velid o hasretle öldü, Ömer onun için şehit edildi. Osman, garip olduğu için şehit edildi.

Demek ki bu ümmetin garipleri böyle başladı ve kıyamete kadar var olacaklar; çünkü onlar ümmetin tohumudurlar. Bu yalnızlıkla şeref duyuyor, fezada yapayalnız kalsak da garipliğimizden şikâyet etmiyoruz.

Ümmetimizin bugün bir garipliği varsa; gençleri sakallı oldukları için evlenecek kız bulamıyorlarsa, kızları feraceli dolaştığı için açık kızlar kadar imrenilen ve evlenilmek istenen olmuyorlarsa bu bir garipliktir. Vallahî'l-Azim, Enes gibi, Bilal gibi, Musab gibi mutlu bir garipliktir ve karşılığı da Allah'ın izniyle cennettir –ama cennetleşmiş dünya değil.

Seçilmiş ümmetin içinde seçilmiş bir kadro olmak, Enes ibni Malik'in heyecanını taşımak, Nesibe ruhuyla yaşayan kadın olmak, asrının Sümeyye'si olup Allah'a adaklarda bulunmak... bunlar ümmetimizin garipleridir. Vitrine konmuş buğdaydan değil tohum olarak ayrı tutulmuşlardan tarlamızı

ekeceğiz. Genleriyle oynanmamış; Asiye, Meryem, Nesibe, Hatice, Enes ibni Malik, Halid bin Velid, Übey ibni Kab, Sad bin ebi Vakkas yüreği taşıyan ve tertemiz, Levh-i Mahfuz'la bağlantısı kopmamış, Arş'ın gölgesindeki gençlerle bu din devam edecek. Devleti, siyaseti, ticareti ve şeriatı böyle devam edecek biiznillah.

Musab bin Umeyr, üzerinde devlet kurduğu toprağın altına, bacaklarını dahi örtemeyecek bir elbisenin fakirlik ve garipliğiyle gitti. Musab'ın o devletinde debdebeler ve ışık gösterileriyle yapılacak herhangi bir şenlik, Musab'ın heyecanına heyecan katamaz.

“Benim size verecek ekmeğim yok, olsaydı paylaşırdım” diyerek ashabıyla birlikte karnına taş bağlayan Peygamber aleyhisselama ashabi, itiraz edilmez bir kader olduğunu bildikleri garipliklerini bildikleri için ne dedi: “Sür atını denize, arkandayız ya Resûlallah!” Onlar, Kızıldeniz'i önlerine Allah'ın yol yaptığı kimseler gibi değildiler.

Gel de ashab-ı kiramı, eski ümmetlerin -peygamberler hariç- tamamına tart bakalım. Bir bak, hiçbir peygamberin Ebu Bekir'i olmuş mu. O kadar sevmesine rağmen peygamberini, onun vefatı üzerine yüzünü açıp baktıktan sonra, “Şimdi Resûlullah'ın şeriatını koruma zamanıdır” diyen Ebu Bekir hangi peygambere nasip olmuş. Musa aleyhisselama nasip olsaydı, Yahudilik peygamberinden yirmi yıl sonra yok durumuna gelir miydi? Ashab-ı kiramın garipliği; İslam'ın çiçek açıp büyük bir çınar olması ve neşv-ü nema bulmasına yol açtı.

Kardeşlerim,

Gerçekçi olmalıyız. Biz garip bir ümmetiz. Peygamber'imiz yetim bir peygamberdir, öksüzdür. Hicrete mahkûm olmuş bir Peygamber'imiz var. Miraçtan geldiği gün bile dayılarının, “Allah senden başka gönderecek birini bulamadı mı?” dediği bir Peygamber'imiz var. Öyle bir Peygamber'in ümmetinden forslu bir Müslüman mı çıkarmış? **Aziz ve güçlü Müslüman olur; ama gücü imanından gelir, makam arabasından değil. Değerlerimiz sarsılmamalıdır.**

Garipliğin tecellisi, ümmetimizin geçmişi de kuşatmıştır. Ümmetimiz garip olduğu gibi sahabileri de gariptir. Kimi minberde sabah namazı kıldırırken şehit edilmiş, kimi Kur'an okurken evinde. Ebu Hanife, hapishanede kırbaçlanarak ölmüştür.

Ümmetimizin geçmiş büyüklerini biz, ümmetin şerefiyle tartılmış kimlikleri olan büyükler olarak görürüz. Ebu Hanife'ye sevgimiz, grubu kalabalık ya da Twitter'da takipçisi çok diye değildir. Milyonlar belki de milyarlar, Ebu Hanife'den Allah, secde, rükû, kurban, huşû... öğrendi. Ebu Hanife'nin sarığı ak beyazdı. O sarığa hafif bir leke gelirse, bin iki yüz senedir Ebu Hanife'den öğrendikleri dinle cennete girmek için dünyada mümin olarak yaşayan milyarca insan lekelenecek; Ebu Hanife'ye bunun için dokunmayız –karakâşından dolayı değil.

Ümmetimizin başında duran Ebu Hanife'nin, Malik bin Enes'in, Ahmed bin Hanbel'in, Muhammed bin İdris'in, Abdülkadir-i Ceylanî'nin, Fudayl bin İyad'ın sarıklarında leke yoktur. Bu sebeple onları medar-ı iftiharımız, şerefimiz ve prestijimiz kabul ederiz.

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, gözümüzü dört açacağımız hassaslıkta şeyler öğreterek ayrıldı aramızdan. Ahmed bin Hanbel'de 22160, İbni Hibban'da 6715. hadis-i şerifte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “İslam halkaları, halka halka çözülecektir. Her halka çözüldüğünde insanlar öbür halkaya tutunacaklar. İlk kopacak halka siyasettir, en son da namaz halkası kopacaktır. Namaz gittiğindeyse din gider.”

'Halka halka' demek, 'hüküm hüküm' demektir. Oruç bir halka, namaz bir halka, siyaset bir halka, ashab-ı kiram bir halka.

Bundan yüz sene önce sarıklı sarıklı adamlar, bugün çok sevdiğimiz şair veya hocalar, ümmetin hilafeti ve halifesi kâfirlerin toprağına sürgün edilirken bunun ne anlama geldiğini anlayamadılar –alkışladılar bile. Hâlbuki Efendimiz aleyhisselam, "İlk olarak siyaset halkasını kaybedeceksiniz" buyurmuştu. O gün çözülme sürecinin başladığını anlayamayanların âlimliğine veyl olsun. Ümmetin halifesinin karşısına, onu görevden aldıklarını söylemek için çıkanlar, kıyamet gününde o halifenin vekili olduğu Resûlullah ile yüzleşecekler. Yüz senedir ümmet-i Muhammed'in sahibi yok ve yüz senedir ümmet perişan. Ümmetin şahsiyeti, prestiji, toprakları ve yeraltı zenginlikleri... her şeyi tarumar edildi.

Ama işte Peygamber'imiz, mucizeler peygamberidir. Bunun için gençlerimiz, sabah namazına kalkarken "son halka benden dolayı dağılmasın" diye kalkmalıdırlar. Genç kızlar, camiye gitmese bile evlerinin bir köşesini cami yapmalıdırlar. Çünkü siyaset gitti, miras gitti, kadın ahlakı gitti, zekât gitti, öşür gitti... ümmet-i Muhammed'in siyasetinden sonra hiçbir şeyi dik durmuyor. Kala kala camileri ve bir namazı kıldı.

Sen, ey genç kardeşim!

Namazını kılar ve aksatmazsan ve Allah, bu son halkayı dağıtmaz, elimizdeki son halka da gitmezse belki bu ümmet yeniden ayağına kalkacak. Ama mümin gençler, hafızlar, imam-hatip talebeleri, anne-babalarının üzerlerine titrediğı evlatları namazın kıymetini bilmezlerse... zaten bir namazımız kalmıştı, bir tek üzerlerinde cami yazılı beton binalar kaldı. Bunun dışında müminlerin medresesi bile yok, üzerinde herhangi birinin damgası olmadan.

İlk halkanın koptuğı zamanda yaşamadık biz. Ey Allah'ım, bizi o zamanda şimdiki heyecanımızla yaşatsaydın da biz sağken ümmetimizin halifesi topraklarımızdan çıkmasın diyen yürekli üç genç olsaydık. Aydın müsveddelerinin ümmet-i Muhammed'i başsız bıraktığı gün, halifenin kapısında fisebilillah bekleyen mümin yürekli gençler olsaydık keşke. Belki hilafetin kaldırılışını önleyemedik ama kıyamet günü de Resûlullah'ın vekili ve ümmetin halifesini müdafaa ederken öldürülmüş olarak dirilirdik.

Hamza radiyallahu anh, Uhud'da Resûlullah'ın dişinin kırılmasını önleyemedi. Ama seyyidu's-şüheda olarak Rabbine gitti. Görevini yaptı, gerisini Allah'a bıraktı. Aynısını bugün kızlar-erkekler, anneler-babalar hele hele işe atılmamış, lokması hâlâ haram olmayan ve ilimle meşgul genç kardeşlerim herkesten önce yapmalı, bu ümmetin dinamiğı olan namazı korumalıdır. Korumalıyız ki garipliğimiz, Allah'ın razı olacağı, müjdelenmiş bir gariplik hâline gelsin.

Demek ki namaz, sadece namaz değil. Duyduğumuz yatsı ezanı, yalnızca yatsı ezanı değil; ümmet-i Muhammed'in son halkası. Ve sen, acil serviste bekleyen, son halkanın da kopmaması için görevli gençsin.

Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in Tirmizi'de 2630, Ahmed bin Hanbel'de 16690. hadis-i şerifine bakalım. Efendimiz, yine gariplere müjdesini tekrarlıyor ve "o garipler, insanlar bozdukça sünnetimi yaşatmak için uğraşanlardır" buyuruyor.

Birileri Peygamber aleyhisselamın sünnetini hafife aladursun. Onlara göre sünnet, teğet geçilebilecek bir şey varsın olsun. Ama bu ümmetin kızları, Asiyeleri, delikanlıları, bu zamandaki Üsame'leri; Resûlullah'ın sünnetine kim saldırırsa saldırın, onun son yaşayanı ve savunucusu olarak yaşayacaklardır.

Ve onlar garip olacaktır. Yüksek tezlerini tamamlayamamış olacaklar, modern kafalı değil ve sünnetle meşgul oldukları için onlara görev verilmiyor olacak, Allah'tan başka dayanakları olmayacak... ama tıpkı Rabbine kefensiz giden Musab gibi olacaklar. Müslümanlar'ın devletinde, cenazesini Müslümanlar'ın gömdüğü ama kefen bulunamayan Musab gibi olacaklar. Şimdi binlerce Kur'an kursu ve on binlerce caminin, onlarca ilahiyat fakültesinin ortasında Müslümanlar'ın diyanetinin, vakıflarının bulunduğu bir ortamda "Bu Resûlullah'ın sünnetidir, ona da sünnetine de canlarımız feda olsun" diyemeyenlerin yanı başında, Musab gibi...

'Muhammedun Resûlullah' demek, kadınların miras hakkının erkeklerinki gibi olmadığını haykırmaktır. Ona indirilen kitaba iman edenler, o kitaptaki *عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ* Birbirinizin üzerindeki nimetlere göz dikmeyin, Allah kime-ne verdiyse razı olun, erkeğe aile üstünlüğü vermiştir Allah, bunu böyle kabul edin... diyen ayete bu zamanda -hocalar bile- 'destek' vermediği hâlde, o Musab gibi olan gençler "Rabbim böyle dediye böyledir" der, kıyamet günü zamanının Asiye'si olarak dirilirler.

Demek ki garip, hocaların bile ayete 'destek' vermediği zamanda, Allah dediye söz bitmiştir, diyenlermiş. Herkesin bozduğunu düzeltmeye çalışanlar, herkesin kaçtığına gidenler... İnsanlar oruçlu olduklarını dahi söylemeye utanırken göğsünü gere gere, "Allah yemeyin der de yenir mi!" diye haykıranlar... Sadece gelecekteki müdürlüğüne sakınca gelmesin diye mümin kardeşine bile selam vermekten çekinip 'Merhabalar...' diyenlere karşı, taşlara dahi selam verenler... Misafiri gelince popüler biridir diye ezanı duyunca namaza davet edemeyenlere karşı, namazı öne çıkaranlar...

Elhamdülillah ki, "Rabbinle beraber savaşın, biz burada bekleriz" diyen bıldırcın şımarıklarından olmaktansa karnına taş bağlayanın ümmetinden oluruz ve garipliğimizin tecellisini de Allah'ın izniyle mahşer yerinde, ebedî cennetlerde görürüz.

İslam garip, İslam'ın içinde sünnet ehli garip, sünnet ehli içinde onun davasının hamalları olanlar da gariptir. Evet, İslam garipliğini yakalayabilenler ve Resûlullah'ın sünnetinden yana olanlar ve bidatler-hurafeler-ithal sistemlerle din yaşayanlardan olmayanlar er-geç cenneti bulacaklardır. Ama bir de Ebu Zer'ler, Ömer'ler var, mihrapta şehit olanlar... Bir gencin namaz kılması için üç gün hizmetinde olanlar... harama bulaşmadığı için elbisesini senelerce değiştiremeyecek durumda olanlar... bunlar en garipleri gariplerin; ama Allah'a en yakın da bunlar.

Bu üç dairede anlıyoruz ki; Müslüman var, doğru yolda olan var ve bir de zamanının mücahidi olan var. Bunlar, tek başlarına kalmaya razı olsalar da zamanlarının taife-i mensuresi, Resûlullah'ın davasının son savunucularıdır. Bizim cesetlerimizi çiğneyemeden şeytan, Resûlullah'ın sünnetine ulaşamayacaktır.

Gelinliğe ve düğünündeki forsa cennetinden bir karış yeri bile feda etmeyen kız, zamanının mücahidesi olan kızdır.

Kardeşlerim,

İki önemli noktayı zihinlerimize iyice nakşetmemiz gerekiyor.

Birincisi, İslam'ın dünyada hiçbir zaman sıfır olmayacağıdır. İslam'ın sıfır olması demek, Müslümanlar'ın tamamen bitmesi demektir ki bu da hayatın bitişi anlamına gelir. Bu gariplikler, kitesellikten düşmüş ve bir köşeye sıkışmış müminler olmak anlamına geliyor. İslam asla sıfırlanmayacak ve azaldıkça da kalitesi büyüyecektir.

İkincisi: Bugünkü garipliğimiz, hatta bundan daha kötü durumlara da gitse, Allah'ın kaderidir. Rabbimiz yazmasaydı garip mi olurduk. O yazdığı için de taş erir ama kader değişmez. Peki kader değişmeyecekse biz niye çırpınıp mücadele ediyoruz? İşte burada dur!

İlk gariplerle iletişim kur. Onlar kırbaç sesinden nasıl zevk almışlardı, onu anla. Hastalanınca tedbirini hastaneler ve laboratuvarlar kurup aldığı ama şifayı Allah'tan beklediğin gibi garipliğin de kaderin olduğunu bilecek ama bütün takatinle Allah'ın şeriatının hizmetinde olacak, zamanının Bilal'i olacağın bir çalışmanın içinde yaşayacaksın. Bu da Allah'ın kaderidir. Garipler de Allah'ın kaderi bu ümmete, gariplik üzerinden cennete gitmemiz de.

Yani garipliğimiz matem tutmak için değil, heyecanlanmamız içindir. Garipleştikçe üzerine baskısı artan yay gibiyizdir biz.

وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اٰجْمَعِيْنَ.

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ.